

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2006 (cc)

POSLEDNÍ PRVNÍ A PŘÍŠTÍ UŽ POSLEDNÍ

Z kusých zpráv a děsivých zkazků nebylo dlouho nikomu jasné, co se vlastně děje. Nikdo a to ani ti, co by měli, nevěděli, jak a kým bylo objeveno, to co bylo objeveno a co by mělo bývalo být dávno utajeno, jenže nebylo. Těžko popsat situaci v celé její šíři a důsledcích, těžko přiblížit atmosféru, která panovala ve Sluneční soustavě od Země až po Saturn, přikrmována šumem špionáže a kontrašpionáže, nadouvána transplanetárními aglomeracemi a zahušťována řevnivostí kolonistů a terranů.

Toho všeho si byl Miles Vikvíř Mega vědom, když předstupoval před dočasně zkrocenou bandu zpravodajů, novinářů a vládních agentů. Byl si vědom toho, že jako tiskový mluvčí nezávislé vyšetřovací komise musí zde, v konferenčním sále Marsano Centra Interplanedo, dokázat nemožné. Přesvědčit dravé, piraním podobné publicisty, že tato tisková konference stála za dlouhou cestu až sem na Mars, že komise zjistila něco senzačního a že se navíc chystá svoje objevy zveřejnit. Pak ovšem musel také získat důvěru odborníků a veřejnosti a přitom uklidnit rozbourané vody mezinárodní a mezikulturní scény. Říci měl tolik, aby potěšil vědce a novináře, ale ne zase moc, aby nerozhněval duchovní kvadrupirátu.

„Dovolte, abych vás přivítal na Marsu,“ začal zvučně a neutrálně. „Vidím zde známé a uznávané publicisty,“ zalhal – neznal nikoho z nich. „Jmenuji se Miles Mega a rád a zodpovědně vám odpovím na veškeré dotazy týkající se zprávy činnosti nezávislé vyšetřovací komise pod vedením profesora docenta Kinji Ita.“

Zpráva napsána byla, ale zveřejněna ještě ne. Z poměrně jasných důvodů. Totiž, aby nikdo nic nevěděl. „Jde o ožehavé téma,“ pokračoval Miles, „a jsem si toho vědom, proto prosím, pokládejte dotazy.“

A najednou bylo ticho. Úvodní slovo, nečekaně krátké na důležitost jakou mělo, způsobilo konferenční blok. V tichu se kondenzovala nervozita, nejistota a podezření a novináři očekávající širší proslov, jaksi zaspali.

„Prosím,“ ukázal Miles na jedinou ruku, která se nesměle zvedla. „Můžete položit otázku.“

„Niba Imés, Nadsvětelný zpravodaj,“ představil se novinář. „Byl opravdu nalezen objekt nezvyklé velikosti a tvaru v jupiterově prstenci?“

Miles se usmál. Otázka ukazovala jak málo jsou novináři přesvědčeni, že se cokoli dozví. A jak málo důvěřují mimoeterickým fámám a konspiračním teoriím. A to bylo dobře. „Ano, byl,“ odpověděl bez mrknutím oka Miles.

„John Cleese, Broad Back Canal. Je pravda, že byl nalezen i další objekt stejného tvaru také na Titanu?“

„Ano, je to pravda,“ reagoval Miles okamžitě.

V sále to nervózně zahučelo.

„Tubl Ravez, DDST. Můžete potvrdit, že jde o mimozemskou loď?“

„To potvrdit nemohu,“ řekl Miles. „Naopak to rozhodně a kategoricky vyvracím.“

„Sára Lopez, Hypžurnál. Co tedy bylo nalezeno v prstencích jupitera a na Titanu a nebylo náhodou toto těleso nalezeno i jinde?“

Tak teď to začne být zajímavé. Novinářka z Hynu konečně položila diskusi do té správné karnální polohy.

Miles se opřel o konferenční stůl. „Nalezen byl předmět v největším rozměru přesahující 150 kilometrů,“ proklamoval zaníceně. „Ovšem celkem jsme objevili po Sluneční soustavě na pět takových objektů. Mohu vám povědět o nalezené skulptuře téměř vše. Byla změřena, zvážena, podrobena chemickému rozboru a rozboru radioaktivního uhlíku, byla podrobena sadám nejosofistikovanějších testů všech možných typů a druhů. Byly získány vzorky z povrchu i nitra a největší urychlovače je následně rozebrali až na subatomární úroveň. Stručně řečeno jakožto o fyzickém objektu, víme o tomto tělese první i poslední.“

Marsano Centra Interplanedo se opět ponořilo do absolutního ticha. Jen venku za zlatavou kopulí centrálního areálu spokojeně bublaly výměňíky atmosféry.

„Russel Mala, Kilion,“ ozval se reportér vlivného transplanetárního streamu. „Můžete specifikovat tvar toho tělesa?“

„Ovšem. Jde o zploštělý kužel.“

„Něco jako zub?“ ozval se kdosi ze zadní řady.

„Příště prosím o přihlášení. Ale ano, objekt by se dal přirovnat k zubu.“

„Opět Russel Mala, stream Kilion. Takže jde skutečně o zub?“

Že se objeví tato otázka, Miles předpokládal. Zvláštní, jak se některé fámy až neuvěřitelně shodují se skutečností.

„Expert na stomatologii potvrdil, že až na neobvyklé rozměry, tvary všech nalezených objektů vypadají přesně jako zuby. Opíral se nejen o celkový tvar, ale i o drobné detaily, jako šrámy, rýhy a prohlubně na kousacích plochách. Ve své zprávě pak přirovnal nalezená tělesa k zubům všežravců a to konkrétně ke špičákům a řezákům.“

„Opět Russel Mala...“

„Sára Lopez, Hypžurnál...“

„Terry Fox...“

„Ticho, klid,“ okřikl novináře Miles. „Popořadě. Prosím Sáro.“

„Sára Lopez, Hypžurnál,“ začala publicistka, když se sál opět uklidnil. „Jde-li nadevší pochybnost o obří zuby, tak komu patří?“

Miles nedostal příležitost odpovědět, když se znovu ozval Russel Mala: „Jde-li nadevší

pochybnost o obří zuby všežravce, tak co je, nebo bylo jeho potravou či kořistí?“

Sára se postavila, aby si získala pozornost. „Nemohla by tou kořistí být naše civilizace? A jak staré vlastně jsou ty zuby?“

„Těžká otázka,“ pokýval hlavou Miles a zkoumal rostoucí napětí v tvářích špiček oboru publicistiky. „Stáří se liší objekt od objektu a krom toho i podle hloubky uvnitř tělesa. Nejstarší těleso má pravděpodobně pět tisíc let. Tomu nejmladšímu počítáme tak na sto roků. Z vnitřní struktury, lze navíc odhadnout i rychlost růstu těchto zubů. Takže ono množství roků potřebných na vznik jednoho takového zubu je zřejmě tři miliony let.“

Opět byl sál nezvykle zvukuprostý. Trvalo to dlouho a tak se Miles znovu chopil slova.

„Pokud jde o vzhled tvora, kterému tyto zuby patřily, nebo pokud jde o potravu, kterou se živil, můžeme pouze a bezpředmětně spekulovat. Vyšetřovací komise dospěla ve své zprávě, kterou vám předložíme, ke zmíněným závěrům a tím splnila svou povinnost. Další šetření již není v její kompetenci a protože, jak vidím, nejsou další otázky, považuji tuto tiskovou konferenci za uzavřenou. Na shledanou.“

Miles se otočil a urychleně zmizel. Ve stejném okamžiku sál zavířil a zaražení, podráždění a zmatení publicisté, i přesto, že měli na jazyku tisíce dalších otázek, vyrazili do svých kanceláří a jali se kompletovat články a reportáže.

Než se první informace pro novináře neskutečně pomalou rychlostí světla doplazili do studií, internetových publikací a streamů, než se svět a potažmo sluneční soustava dozvěděla, tuto dechberoucí novinu, nasedl Miles do připravené lify v níž spěšně opustil planetu, na oběžné dráze pak přesedl do zamluveného expresu Mars-Země a teprve tehdy si oddychl.

Vyhnul se všetečným otázkám senzacechtivých reportérů, kteří se táhli za hlavním vojem jako smrad a číhali všude. Vyhnul se také ještě méně příjemným výslechům agentů a utekl i před telepaty megakonglomerátů. Docela se to podařilo. Včetně konference.

Pohodlně se posadil do měkkého křesla luxusního kupé zvláště vypraveného expresu a pustil si atmosférickou muziku. Ovšem současně s largem assai-allegrem Rimskeho-Korsakova, ozval se za ním cizí hlas.

„Ten útěk nebyl nutný,“ řekl. „Mimochodem, jsem agent Matal.“

Miles se otočil a zhodnotil nečekaného spolecestujícího. Zřejmě pocházel z Marsu. Mnoho marťanů si dávalo jména začínající na M a tenhle měl navíc typický, dalo by se říci, marsovský obličej.

„Chtěl bych vás hned zpočátku ujistit, že vím více, než jste prozradil na konferenci. Vlastně vím mnohem více. Možná, v některých ohledech, více než vy. Ovšem to se ještě ukáže.“

„Hmm,“ zamručel Miles. „A mohu se zeptat agent čeho, že jste?“

„Promiňte, promiňte,“ omlouval se spěšně a teatrálně Matal. „Jsem agentem organizace Tri-Bora.“

Miles si oddychl. Tri-Bora byla spřízněna s nevládní agenturou Unua Gesto, která zaštiťovala celou akci a zorganizovala s ohromným úsilím vyšetřovací komisi složenou výhradně z expertů a nikoli konspirátorů.

„Tady je moje ajdý.“ Karta se leskla hezky, asi byla pravá. „Momentálně pracuji na jistém

úkolu týkajícím se věci nadměrného stáří.“

„Pokud vím, neobvykle vysoký věk lidí, pokud myslíte toto, je běžně přisuzován nižší gravitaci na obydlených světech.“

„Nehrajte zbytečné divadlo. Víím, že váš tým záměrně zkreslil informace, které by mi mohli velmi pomoci. Chci aby jste na rovinu řekl, zda jsou alespoň nějaké důkazy o tom, jakému tvorů ony obří tesáky patří.“

Miles agenta znovu přešel pohledem. „Chápete, že jsou jisté informace, které jaksi nehoví duchovnosti našeho vesmíru? Chápete, že nemůžeme svévolně narušovat stabilitu společnosti? Vyjevit informace o které žádáte by bylo porušením nadzemské etiky.“

„Chcete-li seženu si povolení. Moje práce je nesmírně důležitá a krom toho diskrétní. Neměl bych s ním problémy. V případě, že by jste se cítil bezpečněji, kdybych ...“

„Ano, to ano.“

„Hmm. Ovšem.“ Agent Matal se podrblal na hlavě a usedl na sedačku vedle Milese. „Seženu si povolení, ale i bez něho si můžeme úplně normálně povídat, nemám pravdu?“

„Zkuste to,“ pobídl Miles.

„Tak tedy, předpokládejme, že je možné, že se v otázce původu těch olbřímých tesáků shodujeme...“

„O tom pochybuji, ale budiž,“ zamumlal Miles.

„Jistě se ale shodneme v tom, že ať to bylo co to bylo, jistě to žilo hrůzně dlouho.“

Miles zakuckal a pokusil se tak skrýt výbuch smíchu. „No to jistě,“ dodal vážně.

„Ovšem,“ nenechal se odradit agent. „Ale důležitý je průzkum a hledání korelací – moje práce. Věkové diference, které jsou ve středu zájmu naší a dalších organizací, souvisí s mnoha nejpodivnějšími faktory. Za prvé, je už jasné, že věk se nemění jen u lidí, ale i u zvířat. A to jak na Marsu, Titanu, Europě tak i na Zemi. Divné, ne? Jenže to nekončí. Existují jisté fyzikální pokusy, které vykazují nepochopitelné fluktuace. Atomové hodiny se viditelně opožďují vůči rotaci planet i periodě vzdálených pulsarů. Faktem je, že statisticky korelují i veličiny, které nemají nic společného, ale to co lze vypočítat v současnosti je na pováženou.“

A ten váš tvor. Ať je to co chce, může být klíčem k tomu všemu. Řekněte sám, není na oněch zubech ještě něco, o čem jste pomlčeli?“

Miles neodpověděl. Kajutou se linula pouze hudba dávného klasika. Čas pomalu utíkal, zatímco meziplenetární expres nabíral rychlost.

„Vám asi nepřipadají tyto nezvyklé časové anomálie nebezpečné,“ začal opět agent. „Ale podle mě jsou předzvěstí něčeho zlého. Velmi velmi zlého. Je sice pravda, že dilatace pomalu ustávají, že začínají pravděpodobně kulminovat, ale i tak se děje něco abnormálního.“

Miles vypadal zamyšleně a v okamžiku, kdy hudba dozněla prohlásil: „Může za to ten tvor.“ Rozhodl se, že povolení nakonec vidět ani nemusí.

„Cože... tedy chci říci, že mi jaksi unikla tahle...“

„Ty zuby, ač se to bude zdát sebevíc bláznivé, nepatří do tohoto prostoru. Svrchní vrstvu samozřejmě netvoří sklovina, ale plazmatická hmota nestabilně fázující z hmoty do antihmoty. Nejmladší z těch zubů nebylo vůbec možné prozkoumat, ale ty starší již jaksi

vyčpěly.“

Miles si vzrušeně poposedl. „To co se vám snažím říct je, že ve funkčním stavu, tyhle zuby mohly snadno prokousávat bez výjimky absolutně všechno a ještě víc. Tyhle zuby mohly prořezávat a deformovat samotný časoprostor.“

„Chcete říct, že časové anomálie jsou důsledkem těch zubů... Nebo spíš toho tvora? Myslíte, že se opět blíží? Myslíte, že by nás mohl považovat za kořist?“

„Všichni jsme jeho kořistí.“

„Co?“

„Stále nechápete? Ten tvor je sám čas!“

„Haha... Cože? Ty zuby jsou zuby času? Času kterej všechno pomalu okusuje? Nesmysl. A nebo...? Snažíte se mě přesvědčit, že stárneme pomalu, protože čas o zuby přišel? Bezzubej čas si na nás vylámal zuby a proto stárneme pomalu. Haha. Pitomost!“

„Zní to tak, ale s největší pravděpodobností jde o správnou teorii.“

„Je to blbost. Jak vysvětlíte, že dilatace znovu ustávají?“

„Odpověď je přece nabíledni. To co jsme našli, byly pouze mléčné zuby. A ať už toho tvora v rozbřesku časoprostoru kojilo cokoli, teprve nyní se do nás pořádně zakousne. Poslední z prvních zubů již vypadly a ty další pro nás již budou poslední.“

Expres ladně obkroužil kdysi rudou planetu Mars a zamířil k Zemi. Hudba již nehrála a čas pomalu ale stále rychleji ubíhal.